Lietas arhīva Nr. 105AA-0004-19/10
ECLI:LV:VAT:2019:0208.171038818.5.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Valmierā 2019.gada 8.februārī

Vidzemes apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese Guna Krieviņa,
tiesnese Elfa Driba,
tiesnese Ginta Gita Kukaine
izskatīja rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar /pers. A/, personas kods /personas kods/, apelācijas sūdzību par Vidzemes rajona tiesas tiesneses 2018.gada 26.oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

2018.gada 30.augustā Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas vecākais inspektors Vilnis Būce sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu PC 268485 par to, ka 2018.gada 29.jūlijā plkst.00.04 Smiltenes novada Smiltenē pa Daugavas ielu virzienā no Audēju ielas uz ceļu Valmiera - Smiltene, /pers. A/ vadīja transportlīdzekli /marka/ ar reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ un nepakļāvās policijas darbinieka atkārtotai prasībai apturēt transportlīdzekli (bēga). Protokolā norādīts, ka /pers. A/ ir pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu 25.7.1.punktu un Ceļu satiksmes likuma 19.panta pirmo daļu, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 149.^{5} panta piektajā daļā.

Protokols sastādīts, pamatojoties uz Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākās inspektores /pers. B/ ziņojuma pamata, bez pārkāpēja klātbūtnes (3.lapa).

Ar Vidzemes rajona tiesas tiesneses 2018.gada 26.oktobra spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu LAPK 149.^{5} panta piektajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā un sodīts ar administratīvo arestu uz desmit diennaktīm, naudas sodu 1210 *euro*, atņemot transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz četriem gadiem (80.-82.lapa).

Par pirmās instances tiesas tiesneses spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis /pers. A/, lūdzot atcelt Vidzemes rajona tiesas 2018.gada 26.oktobra spriedumu un izbeigt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā.

Sūdzības iesniedzējs, atsaucoties uz Vidzemes apgabaltiesas 2011.gada 13.decembra spriedumu lietā Nr.111014511, Rīgas apgabaltiesas 2015.gada 26.novembra spriedumu lietā Nr.P131024914 un Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2007.gada 13.septembra spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.P-129136207/9, norādījis, ka pirmās instances tiesa pārkāpusi LAPK 243.panta trešo daļu, atsakoties vērtēt viņa norādītos spēkā stājušos spriedumus un tajos konstatētos faktus. Ar lietā esošo videoierakstu viennozīmīgi un nepārprotami esot pierādīts fakts, ka policijas darbiniece /pers. B/skaļruni nav ieslēgusi nevienu reizi, tādējādi nemaz nav varējusi dot norādījumus apturēt transportlīdzekli.

Sūdzības iesniedzējs, atsaucoties uz Vidzemes apgabaltiesas 2015.gada 10.decembra spriedumu lietā Nr.138004115, norādījis, ka tiesa nav sniegusi vērtējumu faktam, ka policijas darbiniece /pers. B/ notikuma vietā un laikā nav sastādījusi administratīvā pārkāpuma protokolu par bēgšanu. Pēc mēneša sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols, uz kura nav viņa (/pers. A/) paraksts, neesot ticams pierādījums.

Tāpat sūdzības iesniedzējs, atsaucoties uz Vidzemes rajona tiesas 2018.gada 26.oktobra lēmumu šajā lietā, norādījis, ka tiesa spriedumu balstījusi uz policijas darbinieces /pers. B/ ziņojuma un liecībām, lai gan pati tiesa ar blakus lēmumu ir konstatējusi, ka policijas darbiniece sniegusi nepatiesas liecības. Policijas darbiniece melojusi par to, ka, pamanot /pers. A/ transportlīdzekli, uzreiz apgriezusies, bet pēc video noskatīšanās melojusi, ka citi transportlīdzekļi traucējuši apgriezties. Videoierakstā skaidri varot redzēt, ka policijas darbiniece, pamanot minēto transportlīdzekli, nav veikusi apgriešanās manevru ne uzreiz, ne arī ilgāku laiku pēc tam.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka attiecībā uz policijas darbinieces /pers. B/ liecībām piemērojams princips - melīgs vienā, melīgs visā *(Falsus in uno, falsus in omnibus)*.

/pers. B/ rīcībā esot klasisks policijas rīcības modelis - nevis novērst pārkāpumu, bet gan radīt pārkāpumus. Ieraugot transportlīdzekli, par kā vadītāju ir aizdomas, ka viņš ir alkohola reibumā, redzot, ka transportlīdzeklis stāv, policisti noslēpjas un gaida pārkāpuma izdarīšanu, lai var sastādīt protokolu. Policijas darbiniece lēnām braukusi un skatījusies spogulī, gaidot brīdi, kad aizdomās turamais transportlīdzeklis sāks braukt. Šī /pers. B/ noziedzīgā savu pienākumu nepildīšana varējusi beigties ar cilvēku nāvi. Kā piemēru sūdzības iesniedzējs norādījis Latgales apgabaltiesas 2014.gada 23.septembra spriedumu lietā Nr.122007314.

Attiecībā par policijas darbinieku teikto un ziņojumiem sūdzības iesniedzējs norādījis uz Latgales apgabaltiesas 2013.gada 27.decembra spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.112025613, Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 19.decembra spriedumu lietā Nr.142263211.

Sūdzības iesniedzējs citējis LAPK 243.panta vienpadsmito daļu, norādot uz Satversmes tiesas 2002.gada 20.jūnija spriedumu lietā Nr.2001-17-0106, kur secinājumu daļā norādīts: "Valsts pārvaldes iestādes vai augstākas amatpersonas, kas Latvijā saskaņā ar administratīvo procesu izskata personu sūdzības par uzlikto administratīvo sodu, nevar uzskatīt par objektīvām institūcijām vai amatpersonām Konvencijas 6.panta izpratnē, jo tās ir vairāk vai mazāk ieinteresētas attiecīgās lietas iznākumā."

Vēl sūdzības iesniedzējs, atsaucoties uz Latgales apgabaltiesas 2014.gada 23.septembra spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.122007314 un lietā esošo SmartPolice lietotāja instrukciju, norādījis, ka tiesa bez vērtējuma atstājusi faktu, ka videoierakstam nav skaņas, jo filmēšanas iekārtai esot uzstādīta iekārta ar diviem mikrofoniem. Attiecībā par skaņas neesamību videoierakstā sūdzības iesniedzējs vēl atsaucies uz Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2007.gada 30.jūlija lēmumu par lietvedības izbeigšanu.

Sūdzības iesniedzējs norādījis uz apstākļiem, kas, viņaprāt, apliecina, ka policijas darbiniecei, vienai braucot policijas transportlīdzeklī, nebija

fiziskas iespējas vienlaicīgi vadīt transportlīdzekli, pa rāciju ziņot dežūrdaļai un pa skaļruni izteikt kādus rīkojumus, ko tiesa atstājusi bez vērtējuma.

Tāpat tiesa bez vērtējuma esot atstājusi faktu, ka 200 metru attālumā caur transportlīdzekļa izolāciju, ceļa un vēja troksni nav iespējams dzirdēt 100W skaļruni, līdz ar to, kamēr nav iesniegti citi pierādījumi, par šo apstākli varot pastāvēt tikai šaubas. Šajā sakarā sūdzības iesniedzējs atsaucies uz Vidzemes apgabaltiesas 2011.gada 13.decembra spriedumu lietā Nr.111014511.

Sūdzības iesniedzējs, atsaucoties uz Rīgas apgabaltiesas 2009.gada 19.oktobra spriedumu lietā Nr.P12907309 un Latgales apgabaltiesas 2013.gada 27.decembra spriedumu lietā Nr.112025613, norādījis, ka tiesa ir sajaukusi bēgšanu sadzīviskā izpratnē ar bēgšanu juridiskā izpratnē. Juridiski ātruma palielināšana neesot bēgšana. Saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 26.punktu, pamanot operatīvo transportlīdzekli ar ieslēgtu zilu bākuguni un skaņas signālu, esot jādod ceļš, ko dažādos apstākļos var darīt dažādi. Bēgšana būtu bijusi tikai tādā gadījumā, ja policijas darbiniece būtu stādinājusi transportlīdzekli saskaņa ar Ceļu satiksmes noteikumu 25.7.punktu.

Vēl sūdzības iesniedzējs, atsaucoties uz Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 3.marta spriedumu lietā Nr.SKA-48/2009, norādījis, ka tiesa visas šaubas un pretrunas vērtējusi viņam (/pers. A/) par sliktu, lai gan saskaņā ar likumu ir jādara tieši otrādi (94.-101.lapa).

2019.gada 29.janvārī Vidzemes apgabaltiesā no Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Valkas iecirkņa priekšnieka Sergeja Majora (turpmāk - iestāde) saņemts viedoklis par /pers. A/ iesniegto apelācijas sūdzību.

Iestāde uzskata, ka /pers. A/ sūdzība ir nepamatota un noraidāma, bet Vidzemes rajona tiesas 2018.gada 26.oktobra spriedums ir pamatots un tiesisks. Vidzemes rajona tiesa atbilstoši LAPK 243.pantam pareizi novērtējusi pierādījumus administratīvā pārkāpuma lietā un pamatoti atzinusi /pers. A/ par vainīgu LAPK 149.^{5} panta piektajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā.

Iestāde citējusi LAPK 244.pantu, paužot uzskatu, ka, neskatoties uz to, ka sūdzības iesniedzējs norādījis, ka viņš nav izdarījis protokolā PC268485 konstatēto administratīvo pārkāpumu, pirmās instances tiesa ir noskaidrojusi visus būtiskos lietas apstākļus, spriedumā izvērsti analizējusi pierādījumus, dodot tiem juridisku vērtējumu.

Lietā esot pietiekoši pierādījumi tam, ka /pers. A/ nepakļāvās policijas darbinieka vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli, bēga no policijas darbinieces un izdarīja administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts LAPK 149.^{5} panta piektajā daļā, par ko sūdzības iesniedzējam pamatoti piemērots administratīvais sods.

Attiecībā uz apelācijas sūdzībā norādīto argumentu, ka tiesa bez vērtējuma atstājusi faktu par to, ka video ierakstam nav skaņas, iestāde norādījusi, ka lietā ir AS /Nosaukums A/ sniegtā atbilde, ka dienesta transportlīdzeklis ir aprīkots ar video ierakstu bez audio ieraksta funkcijas. Lietā iegūtie pierādījumi esot jāvērtē savstarpējā saistībā un sakarībā, tos nedrīkst vērtēt atrauti vienu no otra. Par to, ka /pers. A/ vairākkārtīgi dots rīkojums apturēt transportlīdzekli, esot pierādīts ar policijas darbinieces /pers. B/ sniegto liecību tiesas sēdē, un liecība apstiprinoties ar video ierakstu no dienesta transportlīdzekļa, kā arī GPS datu izdrukām.

Iestāde konstatējusi, ka policijas darbinieces liecība ataino administratīvā pārkāpuma izdarīšanas apstākļus, ir detalizēta, secīga un ticama, tāpēc nav pamata to apšaubīt. Lai konstatētu, ka policijas darbinieks sniedzis nepatiesas liecības, esot nepieciešami pārliecinoši pierādījumi, taču lietā neesot neviena pierādījuma, kas norādītu, ka policijas darbiniece, konstatējot /pers. A/ izdarīto administratīvo pārkāpumu, būtu neobjektīva vai nekompetenta. Iestādei nerodoties šaubas par policijas darbinieces godprātību, pildot savus dienesta pienākumus. Neesot konstatēti arī tādi apstākļi, kas liecinātu par policijas darbinieces ieinteresētību lietas iznākumā vai vēlmi apmelot sūdzības iesniedzēju, arī pats /pers. A/ tādus apstākļus neesot norādījis.

Iestāde norādījusi, ka administratīvā pārkāpuma protokols saskaņā ar LAPK prasībām satur visu obligāto informāciju, sastādīts atbilstoši LAPK 248.pantam.

Attiecībā par sūdzībā norādīto, ka tiesa nav vērtējusi citās lietas spēkā stājušos spriedumos konstatējošos faktus, iestāde pievienojusies spriedumā norādītajam, ka tiem konkrētajos apstākļos nav pierādījumu nozīme lietā. Apstākļi, kas konstatēti konkrētajā lietā, neesot identiski ar iepriekš izspriestajām lietām, kuras norādītas apelācijas sūdzībā.

Iestāde norādījusi, ka sūdzības iesniedzējs /pers. A/ kļūdaini uzskata, ka pastāv princips, kas uzliek par pienākumu jebkuras šaubas tulkot par labu pie atbildības saucamajai personai. No Krimināprocesa likuma pamatprincipa - nevainīguma prezumpcijas - izrietošajam principam "*in dubio pro reo*" (šaubas par labu apsūdzētajam) radniecīgais publiskajā pārvaldē piemērojamais princips "*in dubio pro civis*" (šaubas par labu cilvēkam) nozīmējot, ka tiesai, lemjot par privātpersonai nelabvēlīga lēmuma izdošanu, pamatotu šaubu gadījumā tās jātulko par labu indivīdam. Ar pamatotām šaubām šī principa kontekstā neesot saprotamas jebkuras šaubas, bet gan tādas, kas ir vērstas uz lietas izlemšanai izšķirošiem aspektiem un kuras lietas izskatīšanas gaitā, noskaidrojot un izvērtējot visus būtiskos lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, nav iespējams novērst. Pirmās instances tiesai, balstoties uz lietā esošiem pierādījumiem, neesot radušās šaubas par /pers. A/ vainu viņam inkriminētā pārkāpuma izdarīšanā.

Iestāde paudusi uzskatu, ka ne pirmās instances tiesai, ne apelācijas instances tiesai /pers. A/ nav iesniedzis tādus pierādījumus, kas radītu pamatotas un nenovēršamas šaubas par viņa nepamatotu saukšanu pie administratīvās atbildības. Sūdzībā neesot norādīti jauni argumenti, kurus nebūtu jau izvērtējusi Vidzemes rajona tiesa 2018.gada 26.oktobra spriedumā (106.-107.lapa).

Motīvu daļa

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi /pers. A/ pirmās instances tiesa sēdē sniegtos paskaidrojumus, liecinieces liecībās norādītās ziņas par faktiem, apstrīdētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā minētos motīvus, Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka Vidzemes rajona tiesas tiesneses 2018.gada 26.oktobra spriedums ir atstājams negrozīts, bet /pers. A/ apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Apelācijas instances tiesā /pers. A/ apelācijas sūdzība saskaņā ar LAPK 289.^{21} panta otrajā daļā noteikto tiek izskatīta rakstveida procesā, jo tiesa atzīst, ka apelācijas sūdzību ir iespējams izlemt pēc lietā esošajiem materiāliem. Izskatot sūdzību par pirmās instances tiesas tiesneses spriedumu, apelācijas instances tiesa pārbauda pieņemtā sprieduma tiesiskumu un pamatotību.

Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka Vidzemes rajona tiesas tiesnese ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, vispusīgi novērtējusi pierādījumus, kuri ir atzīstami par pieļaujamiem un pietiekamiem, un pamatoti atzinusi, ka /pers. A/ ir izdarījis LAPK 149.^{5} panta piektajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu. Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, Vidzemes apgabaltiesa nekonstatē, ka apstrīdētajā spriedumā nebūtu izvērtēti un ņemti vērā kādi būtiski apstākļi, kuriem ir nozīme lietas pareizā izspriešanā, pierādījumu vērtējums ir pareizs un pietiekošs.

Vidzemes apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas tiesneses sprieduma motivācijai, kas ir pilnībā pietiekama, un līdz ar to saskaņā ar LAPK 289.^{13} panta trešo daļu izvērstāku argumentu izklāstu nesniedz.

Papildus pirmās instances tiesas tiesneses argumentiem un motivācijai Vidzemes apgabaltiesa sniedz savus secinājumus par apelācijas sūdzībā norādīto.

LAPK 149.^{5} panta piektajā daļā ir paredzēta administratīvā atbildība par nepakļaušanos tādas personas atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli (par bēgšanu), kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus.

Vidzemes apgabaltiesa pievienojas Vidzemes rajona tiesas tiesneses spriedumā atbilstoši LAPK 244.pantam dotajam pierādījumu novērtējumam,

kuru kopums apstiprina, ka /pers. A/ 2018.gada 29.jūlijā plkst.00.04 Smiltenes novada Smiltenē pa Daugavas ielu virzienā no Audēju ielas uz ceļu Valmiera - Smiltene vadīja transportlīdzekli /marka/ ar reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ un nepakļāvās policijas darbinieka atkārtotai prasībai apturēt transportlīdzekli, bēga.

Kā jau norādījusi pirmās instances tiesas tiesnese spriedumā, /pers. A/ vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta ar liecinieces /pers. B/ sniegtajās liecībās norādītajiem faktiem, kuri spriedumā pietiekoši plaši izklāstīti, administratīvā pārkāpuma protokolā PC 268485 fiksētajām ziņām par pārkāpuma būtību, kā arī ar videoierakstā fiksēto no policijas operatīvā transportlīdzekļa /marka/ ar reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ video reģistratora.

Vidzemes apgabaltiesa secina, ka lietā netiek apstrīdēts fakts par to, ka administratīvā pārkāpuma protokolā PC 268485 norādītajā laikā 2018.gada 29.jūlijā plkst.00.04 /pers. A/ Smiltenes novada Smiltenē pa Daugavas ielu virzienā no Audēju ielas uz ceļu Valmiera - Smiltene vadīja transportlīdzekli /marka/ ar reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/, ko apstiprina videoierakstā fiksētais no policijas operatīvā transportlīdzekļa /marka/ ar reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ video reģistratora.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 25.7.1.punktu transportlīdzekļa vadītājam ir pienākums apturēt transportlīdzekli, ja policijas darbinieks dod norādījumu ar skaļruņa palīdzību vai uz konkrēto transportlīdzekļa vadītāju vērstas rokas vai zižļa svārstveida kustību no policijas automobiļa, kam ir normatīvajos aktos par transportlīdzekļu reģistrāciju noteiktajām prasībām atbilstošs operatīvā transportlīdzekļa krāsojums vai tā nav.

Vidzemes apgabaltiesai nav pamata noraidīt notikušā aculieciniece Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākās inspektores /pers. B/ ziņojumā un pirmās instances tiesā sniegtajās liecībās norādītos faktus par to, ka /pers. A/ bēdzis, jo viņa ne mazāk kā divas reizes devusi norādījumu ar skaļruņa palīdzību apturēt transportlīdzekli. /pers. A/ vadītais automobilis palielinājis ātrumu un attālinājies. /pers. B/ pirmās instances tiesā sniegto liecību detalizēts izklāsts atrodams Vidzemes rajona tiesas tiesneses 2018.gada 26.oktobra sprieduma 2. un 3.lappusē. Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka minētās liecinieces liecībās norādītie fakti nav pretrunā ne ar policijas dienesta automašīnas /marka/ ar reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ globālās pozicionēšanas sistēmas datiem (izdruka 7.-9.lapa), ne arī minētās dienesta automašīnas video reģistratorā fiksētajām ziņām.

No videoieraksta, kas izdarīts ar priekšas skata kameru no policijas operatīvā transportlīdzekļa /marka/ ar reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ video reģistratora, redzams, ka protokolā norādītajā datumā, braucot aiz izsekojamā transportlīdzekļa taisnā ceļa posmā, plkst.00:04:30 policijas operatīvajam transportlīdzeklim tiek ieslēgtas bākugunis "B" un sirēnas "S". Plkst.00:04:45 redzams, ka izsekojamais transportlīdzeklis palielina ātrumu un sāk attālināties, vēl vairāk palielinot ātrumu. Bākugunis un sirēnas policijas operatīvajam transportlīdzeklim tiek izslēgtas plkst.00:05:06 (29.lapa).

Iepazīstoties ar video ierakstā fiksēto informāciju, Vidzemes apgabaltiesa atzīst par ticamām policijas darbinieces /pers. B/ liecības daļā par to, ka viņa ne mazāk kā divas reizes devusi norādījumu ar skaļruņa palīdzību apturēt izsekojamo transportlīdzekli. Šajā daļā /pers. B/ liecības nav apšaubītas arī 2018.gada 26.oktobra Vidzemes rajona tiesas tiesneses lēmumā. Vidzemes apgabaltiesa piekrīt pirmās instances tiesas tiesneses spriedumā norādītajam, ka video ierakstā redzamais neliecina par to, ka policijas darbiniece nav devusi rīkojumu apstāties. Konkrētajā dienesta automobilī uzstādītajā iekārtā, kā tas izriet no SmartPolice lietotāja instrukcijas, nav paredzēta funkcija, ka monitorā rīkojuma došanas laikā būtu jānodziest sirēnas apzīmējumam "S".

Tāpat pirmās instances tiesas tiesnese vērtējusi un pamatoti atzinusi, ka izsekojamam transportlīdzeklim atrodoties apmēram 100 metru attālumā no operatīvā transportlīdzekļa, tā vadītājam (/pers. A/) nebija šķēršļu, lai saklausītu policijas darbinieka ar skaļruņa palīdzību dotos norādījumus apturēt transportlīdzekli.

No videoieraksta redzamā Vidzemes apgabaltiesa secina, ka policijas darbiniecei laiks bija pietiekošs, lai fiziski veiktu nepieciešamās darbības, lai vadītu dienesta transportlīdzekli un dotu norādījumus apturēt izsekojamo transportlīdzekli ar skaļruņa palīdzību.

Vidzemes apgabaltiesa nekonstatē apstākļus, kas dotu pamatu šaubām par sekošanā iesaistītās policijas darbinieces /pers. B/ objektivitāti vai norādītu uz viņas tiešu vai netiešu ieinteresētību sniegt patiesībai neatbilstošas ziņas par notikuma faktiskajiem apstākļiem. Lai arī pastāv iespēja, ka policijas darbiniece sniedz nepatiesas liecības, tomēr, lai konstatētu šādu faktu, ir jābūt pārliecinošiem pierādījumiem, kā tas izriet no pastāvošās judikatūras. Vidzemes apgabaltiesa /pers. A/ pausto subjektīvo viedokli par policijas darbinieces ieinteresētību, kas izteikts vispārinājuma formā, neuzskata kā saprātīgu iemeslu, kādēļ policijas amatpersonai savā ziņojumā, kā arī sniedzot liecību pirmās instances tiesā, būtu jānorāda tādi apstākļi, kas neatbilst patiesībai.

Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka nepamatots ir sūdzības iesniedzēja apgalvojums, ka pirmās instances tiesa pārkāpusi LAPK 243.panta trešās daļas 2.punktu, atsakoties vērtēt sūdzības iesniedzēja norādītos spēkā stājušos spriedumus citās administratīvo pārkāpumu lietās attiecībā uz lietā esošo videoierakstu. Atšķirīgos apstākļos par citādiem pārkāpumiem norādītie administratīvā pārkāpuma apstākļi nav savienojami ar konkrēto lietu.

Attiecībā par administratīvā pārkāpuma protokola nesastādīšanu notikuma vietā un laikā pirmās instances tiesa ir vērtējusi notikuma apstākļus.

LAPK 248.[1] pants nosaka, ja objektīvu iemeslu dēļ administratīvā pārkāpuma protokolu nav iespējams sastādīt tās personas klātbūtnē, kuru sauc pie administratīvās atbildības, to sastāda bez minētās personas klātbūtnes un protokola kopiju paziņo attiecīgajai personai.

No LAPK tiesiskā regulējuma nepārprotami izriet prasība protokolu sastādīt personas klātbūtnē un protokola sastādīšana bez personas klātbūtnes ir pieļaujama tikai izņēmuma gadījumos, pastāvot objektīviem iemesliem. Vidzemes apgabaltiesa piekrīt apelācijas sūdzībā norādītajam, ka protokols PC268485 sastādīts 2018.gada 30.augustā, nevis pārkāpuma izdarīšanas laikā 2018.gada 29.jūlijā (3.lapa). Lietā netika apstrīdēts fakts, ka 2018.gada 29.jūlijā plkst.00.05 /pers. A/ izraisīja ceļu satiksmes negadījumu, kurā pats cieta. Līdz ar to policijas darbiniece vispirms organizēja neatliekamās medicīniskās palīdzības nodrošināšanu negadījumā cietušajam /pers. A/. Minētā iemesla dēļ notikuma vietā ar alkometru izdarīts viens izelpotā gaisa mērījums, pēc kura /pers. A/ tika no notikuma vietas aizvests nogādāšanai ārstniecības iestādē. Pēc tam policijas darbiniece /pers. B/ notikuma vietā ir veikusi ceļu satiksmes negadījuma vietas apskati un sastādījusi ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokolu Nr. EZ 324862 (21.lapa). Tā kā /pers. A/ tika nogādāts ārstniecības iestādē, tad objektīvi notikuma vietā protokolu par LAPK 149.[5] panta piektā daļā paredzēto pārkāpumu nebija iespējams sastādīt. 2018.gada 1.augustā ir uzsākta administratīvā lietvedība par šo pārkāpumu (4.lapa) un LAPK 248.[1] panta paredzētā kārtībā 2018.gada 30.augustā sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols PC268485 (3.lapa).

Vidzemes apgabaltiesas vērtējumā notikuma apstākļi, kas jau vērtēti pirmās instances tiesas tiesnese s spriedumā bija tieši tādi, kas atbilst objektīviem iemesliem, lai administratīvā pārkāpuma protokolu varētu sastādīt bez pārkāpēja klātbūtnes.

Vidzemes apgabaltiesa atzīst par nepamatotu sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka policijas darbiniece /pers. B/ slēpusi faktu, ka gribējusi sagaidīt brīdi, kad viņa transportlīdzeklis sāks kustību, lai varētu sastādīt protokolu par transportlīdzekļa vadīšanu alkohola reibumā. Vidzemes apgabaltiesas ieskatā sūdzības iesniedzējs izvirza apsūdzības pret policijas darbinieci, lai pats izvairītos no atbildības par pārkāpuma izdarīšanu. Lietas materiālos neatrodas tādas ziņas, kas pierādītu, ka policijas darbiniece /pers. B/, pildot savus dienesta pienākumus, būtu darījusi ko tādu, lai liktu /pers. A/ uzsākt kustību ar transportlīdzekli, lai varētu sastādīt protokolu par transportlīdzekļa vadīšanu alkohola reibumā. Turklāt ne jau policijas darbinieces pienākumu pildīšana, bet paša /pers. A/ rīcība, vadot transportlīdzekli un nepakļaujoties policijas darbinieka atkārtotai prasībai apturēt transportlīdzekli noveda pie ceļu satiksmes negadījuma.

Vidzemes rajona tiesas tienese 2018.gada 26.oktobrī pieņēmusi lēmumu par policijas darbinieces /pers. B/ rīcību, redzot pretējā ceļa malā stāvošo automašīnu /marka/ ar reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ un nekavējoties neuzsākot apgriešanās manevru, taču tas neietekmē /pers. A/ atbildību par izdarīto administratīvo pārkāpumu pēc LAPK 149.^{5} panta piektās daļas (83.lapa).

Atbilstoši Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta judikatūrai, kas veidojusies, ievērojot arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksi, tiesai ir pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru pārkāpēja izvirzītu argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa pie administratīvās atbildības saucamās personas argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2006.gada 12.septembra spriedums lietā Nr.SKA-280 8.punkts*). Ievērojot minēto, pārējos apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentus, kas attiecas uz videoierakstā audio ieraksta neesamību un nefiksēto transportlīdzekļu braukšanas ātrumiem, apelācijas instances tiesa nevērtē, jo šie argumenti nevar ietekmēt /pers. A/ administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā nolēmuma tiesiskumu.

Vidzemes apgabaltiesa secina, ka apelācijas sūdzība nesatur tādus argumentus, kuru dēļ pirmās instances tiesas tiesneses spriedums būtu atceļams. Sūdzības iesniedzējs nav norādījis nevienu jaunu apstākli vai pierādījumu, kas attiecas uz faktiskajiem pārkāpuma apstākļiem, bet sūdzības iesniedzēja nepiekrišana tiesas pierādījumu vērtējumam nevar tikt uzskatīta par likuma normu pārkāpumu un nevar būt par pamatu sprieduma atcelšanai. Tāpat apelācijas instances tiesa nekonstatē pirmās instances tiesā pieļautus procesuālus pārkāpumus, kuru dēļ pirmās instances tiesas tiesneses spriedums būtu atceļams.

Šādos lietā nodibinātos apstākļos Vidzemes apgabaltiesa piekrīt pirmās instances tiesas tiesneses atzinumam, ka /pers. A/ vaina LAPK 149.^{5} panta piektajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta, un viņš par izdarīto ir sodāms.

Izvērtējusi /pers. A/ ar pirmās instances tiesas spriedumu uzlikto sodu, Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka noteiktais sods atbilst LAPK 32.pantā paredzētajiem soda noteikšanas vispārējiem principiem, LAPK 22.pantā noteiktajam soda mērķim, atbilst izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturam un ir izvēlēts, ievērojot LAPK 149.^{5} panta piektās daļas sankcijā paredzēto sodu. Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka /pers. A/ uzlikts taisnīgs administratīvais sods, kura samazināšana nav iespējama.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar LAPK 289.^{22} pantu, 289.^{12} panta otrās daļas 1.punktu, Vidzemes apgabaltiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Vidzemes rajona tiesas tiesneses 2018.gada 26.oktobra spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.171038818, bet /pers. A/ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese G.Krieviņa

Tiesnese E.Driba

Tiesnese G.G.Kukaine